

Ἀλεξανδρείας ΦΩΤΙΟΣ.

Νικοδία, 11 φεβρ. 9,50' πρωίας.

Κιττακοὶ ἐπεσεῖουσι ψευδοαπειλὰς, θαρροῦντες μακαριωτάτῳ, φθάνοντι πέμπτῃν. Εὐκτατὸν ἀνακόψαι αὐθωρεὶ ἐπιδρομὴν μακαριωτάτου.

Ἀρχιεπίσκοπος ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ.

Νικοδία, 11 φεβρουαρίου 11,35' πρωίας.

Ἐτηλεγραφήσαμεν (τῷ) Ἀλεξανδρείας ἀκόλουθα· «Ζητήματος ἀρχιεπισκοπικοῦ διαχειριζομένου νῦν ὑπὸ πρωτοβουλίας Μ. Ἐκκλησίας, ἔλευσις Ὑμετ. Μακαριότητος ἐν Κύπρῳ δίχα ἐγκρίσεως αὐτῆς (Μ. Ἐκκλησίας) ἄσκοπος, ἀντικανονικὴ καὶ μηδὲν ἀγαθὸν προσιωπιζομένη».

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ.

Ἱεροδόλυμα, 11 φεβρ. 6,50' ἑσπέρας.

Πρὸς πρόληψιν λυπηρῶν συνεπειῶν καὶ ἐπιτυχίαν ἐπιδιωκομένου σκοποῦ εἰρηνεύσεως χειμαζομένης ἀδελφῆς Ἐκκλησίας δι' ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου ὑπὸ πατριαρχ. θρόνων, θεωροῦμεν ἀπαραιτήτως ἀναγκαίαν ρητὴν ἐκ προτέρων συγκατάθεσιν βρετανικῆς κυβερνήσεως καὶ ὁμοφωνίαν πατριαρχῶν. Ἐπερ Ὑμ. Παναγιότης ἐξήσφαλισε διπλοῦν τοῦτον ὅρον, ἐγκρίνομεν καὶ ἡμεῖς ὑποδεχθέντας δι' ἀδελφικοῦ τηλεγραφήματος τρεῖς ὑποψηφίους.

Πατριάρχης ΔΑΜΙΑΝΟΣ.

Νικοδία, 13 φεβρουαρίου, 11,50' πρωίας.

Νομοθετικὸν συνέχεται προσεχῇ τρίτην. Ἀνάγκη ἀπόλυτος ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου συντελεσθῇ πρὸ τούτου. Παρακαλοῦμεν ἵνα ἐπισπευσθῇ. Πάμπολλαι ἀναφοραὶ ἐξ ὅλης τῆς νήσου ὁλοῦν καταφθάνουσιν ἐπιδόμαστικαὶ πρακτικοῦ προκρίτων. Εἰρήνευσις ἀποκατασταθήσεται τάχιστα. Ἀσήμεντοι ἀντιδράσεις οὐδὲν σημαίνουνσι. Παρακλιούμεν θερμῶς ἐπιτραπῆναι ἀντιπροσώπῳ Μ. Ἐκκλησίας παραμεῖναι ἐνταῦθα μέχρι λύσεως ζητήματος.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ μνήμη τοῦ ἱεροῦ Φωτίου, τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἡ μέχρι τοῦδε τοπικῶς, οὕτως εἰπεῖν, γεραιρομένη μόνον ἐν τῇ κατὰ Χάλκην ἱερᾷ Θεολογ. Σχολῇ διὰ τὸν λόγον ὅτι κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ κτίτωρ ἐστὶ τῆς ἱερᾶς μονῆς τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους δημοτελῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς θέλει γίνεσθαι ἐν πάσαις ταῖς ὑπὸ τὸν ἀγιώτατον πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον ἱεραῖς Ἐκκλησίαις, πατριαρχικῇ καὶ συνοδικῇ διαγνώμῃ. Κατὰ τὴν συνοδικὴν τῆς παρελθούσης τρίτης συνεδρίαν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῆς ἐν τῇ Χάλκῃ, κατὰ τὴν 6 φεβρουαρίου, τελεσεθείσης ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ λειτουργίας, ἐξέφρασε μὲν τὴν δικαίαν ἀπο-

ρίαν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ὅτι οὔτε Συναξαρισταί, οὔτε Μνηαῖα ἀναφέρουσι τὴν ἐορτὴν αὐτοῦ σὺν ταῖς τῶν ἀγίων μνήμαις, ἡ δὲ εἰς τὸν ἐπιφανῆ πατριαρχὴν Ἀκολουθία, σνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ δειμνήστου μητροπολίτου Σταυροπόλεως Κωνσταντίνου Τυπάλλδου, τοῦ καὶ πρώτου διεθντοῦ τῆς Θεολογ. Σχολῆς, ἐν αὐτῇ μόνον ἐψάλλετο· ἀγγέλλει δ' ὅτι ὁ ἐν Πετροπόλει Μ. ὑπομνηματογράφος τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Ἀθ. Παπαδόπουλος Κεραμεὺς προϋτίθετο νὰ ἐκδώσῃ περὶ Φωτίου μακρὸν ἔργον, ἐν ᾧ καὶ περὶ τῆς μνήμης αὐτοῦ ὡς ἀγίου πατρὸς ἠθελε γράψῃ· καὶ προέτεινε ν' ἀποφασίσῃ ἡ ἱερὰ Σύνοδος περὶ πανηγυρικῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐορτῆς τοῦ ἱεροῦ Φωτίου. Μετὰ τὴν ἐπὶ Συνόδου συζήτησιν, ἐνεκρίθη παμψηφεὶ ἡ πρότασις αὕτη τῆς Α. Θ. Π. δίκαιον τιμῆς καὶ παγκοίνου σεβασμοῦ φέρον ἀποδίδουσα τῷ μεγάλῳ διδασκάλῳ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ προμάχῳ τῆς ὀρθῆς πίστεως, ἀπεφασίσθησαν δὲ α') νὰ τελεῖται πανηγυρικῶς ἡ μνήμη τοῦ ἱεροῦ Φωτίου, ὡς καὶ αἱ τῶν ἀγίων Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, οὐ μόνον ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' ἐν πάσαις ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ Θρόνου, τελουμένης ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ χοροστασίας πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς —β') οἱ ναοὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως πανηγυρικώτερον νὰ ἐορτάζωσιν αὐτὴν παρισταμένων ἐν αὐτοῖς διδασκάλων καὶ μαθητῶν, τῆς ἐορτῆς εἰς τὴν προσεχῇ κυριακὴν μετατιθεμένης ἐὰν ἐν μέσῳ συμπέσῃ τῆς ἐβδομάδος —γ') νὰ μετατυπωθῇ ἡ εἰς αὐτὸν ἱερὰ Ἀκολουθία καταλλήλως ἀναθεωρουμένη, προστιθεμένου καὶ τοῦ νενομισμένου ὑπομνήματος, καὶ συμπεριληφθῇ εἰς τὰ Μνηαῖα, ὅταν ποτὲ τυπωθῶσιν, ἐποπτεία καὶ φροντίδι πατριαρχικῇ—καὶ δ') νὰ γραφῇ ἐπιστολὴ τῷ κ. Ἀθ. Παπαδοπούλῳ Κεραμεῖ, προτρεπομένῳ νὰ πέμψῃ εἰ τι αὐθεντικὸν ἐκ μελετῶν ἐν χειρογράφοις ἐξηκριβώσε περὶ Φωτίου, ἰδίᾳ δὲ περὶ τῆς ὡς ἀγίου μνήμης αὐτοῦ λεπτομερέστερον ὡς καὶ περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τόπου τῆς ταφῆς αὐτοῦ.—Σημειωτέον ὅτι τὴν Ἀκολουθίαν ταύτην, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς χιλιετηρίδος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἱεροῦ Φωτίου (6 φεβρουαρίου 1891), μετετύπωνεν ἡ Μ. Ἐκκλησία, ἀπολυθεῖσαν ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου.

Ἐπὶ τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ Ἐκκλησιῶν ἐπα-

νειλημμένως ἡ ἱερὰ Σύνοδος σκεψαμένη καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ συνταχῶσι τὰ κατ' αὐτὰς ὡς οἶόν τε, προλαμβανομένων ἀτόπων τινῶν, περὶ ὧν κατὰ καιροὺς ὑποβάλλονται παράπονα καὶ τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀνέθηκε μὲν ἐγκαίρως εἰς ἐπιτροπεῖαν ἐκ τριῶν σεβασμ. συνοδικῶν τὴν κανονικὴν ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἐνέκρινε δὲ κατὰ τὴν συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς τρίτης, 12 τοῦ μηνὸς τούτου, ταῦτα· α') πάντες οἱ ἱεουργοῦντες ἐν τοῖς ναοῖς τῶν ἐν διασπορᾷ ὀρθοδόξων ὑποχρεοῦνται νὰ ποιῶνται τὸ μνημόσυ-
νον τοῦ ὀνόματος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἐν τοῖς διπτύχοις, (δὴλ. κατὰ τὸ «ἐν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε» κλπ). τηρουμένου τοῦ στενοῦ δεσμοῦ τοῦ συνάπτοντος δογματικῶς τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ τοὺς ἐν ταῖς ἀποικίαις ὀρθοδόξους — β') ἐκάστη κοινότης δύναται νὰ ἐκλέγῃ καὶ προσκαλῇ τὸν προϊστάμενον αὐτῆς ἐξ οἱασδήποτε Ἐκκλησίας θέλει. Ἐὰν οὗτος ᾖ ἐκ τῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου κληρικῶν, θέλει λαμβάνει κανονικὸν ἀπολυτήριο ἐντεῦθεν, ὕστερον δὲ θέλει μεταβαίνει εἰς Ἀθήνας, ὅπως ἐκ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος λαμβάνῃ τὸν εἰς τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ ἀποικίαν διορισμόν — γ') θέλει χορηγεῖ ἐκάστη παροικία εἰς τὸ ταμεῖον τῶν Πατριαρχείων ἐτησίαν εἰσφορὰν χρηματικὴν, ὀρίζουσα αὐτὴ τὸ ποσὸν ὃ ἂν θέλῃ — καὶ δ') ὁ διορισθησόμενος ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπίσκοπος τῶν ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησιῶν, ὅς δυνατὸν νὰ ᾖ καὶ ἐκ τῶν κληρικῶν τοῦ πατριαρχ. Οἰκουμενικοῦ θρόνου, διοριζόμενος ἐκεῖθεν, πρέπει νὰ προσέρχεται πρὸς τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἵνα δεχθῇ τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ. ὑποχρεούμενος ἵνα λαμβάνῃ καὶ τὸ Ἅγιον Μῦρον ἀμέσως ἀπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας. — Ἐκ τῶν οὕτως ὀρισθέντων ἐξαιρεῖται ἡ ἐν Βενετίᾳ παλαιότατη ἑλληνικὴ ἀποικία, ἥς τὴν ἄμεσον ἀπὸ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Κωνσταντινουπόλεως ἐξάρτησιν ἐπικυροῦσι κατοχυροῦντα ἀπὸ τεσσάρων ἑκατονταετηρίδων πατριαρχικὰ καὶ συνοδικὰ σεπτὰ σιγιλλιώδη γράμματα. — Αἱ περὶ τῶν ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησιῶν ἀποφάσεις αὗται, ἀναγραφόμεναι ἐν ἐπὶ τούτῳ συνοδικῷ τόμῳ, θέλουσιν ἀνακοινωθῇ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οὐδαμῶς δικαιουμένη νὰ ἀλλοιωσῇ καὶ μεταβάλῃ τι τῶν ἐν αὐτῷ θεσπιζομένων.

Γραφεῖον ἐλεγκτικόν. — Ἡ ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διορισθεῖσα ἐπιτροπεῖα ἐκ τῶν ἑλλογ. κ. Μ. Βασιλείου 6' γραμματέως τοῦ Συμβουλίου, Ἰω. Ἀσπριώτου γραμματέως τῆς Μοναστηριακῆς ἐπιτροπῆς, Κ. Σαραφιανοῦ καὶ Κ. Ἰωαννίδου λογιστῶν, πρὸς παραλαβὴν τῶν ἐν τῷ Ἐλεγκτικῷ τῶν ἐνοριακῶν λογαριασμῶν γραφείῳ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Ν. Νικολαΐδου φυλαττομένων πλείστων κωδίκων καὶ γραμμάτων, συντελέσασα κατόπιν ἐργασίας ἐπιμόχθου τὸ ἀνατεθὲν αὐτῇ ἔργον, ὑπέβαλε τὴν προσήκουσαν ἔκθεσιν.

Ἐθνικαὶ μελέται. — Ἐν τῷ τεύχει τῆς 31 δεκεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐξεδώκαμεν ἀνακοίνωσιν τινὰ τοῦ ἐν Βενετίᾳ πανοσλγ. προϊσταμένου τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος κ. Ἰωάννου Βασιλικοῦ πέμψαντος ἐπιστολὴν Ἀρσενίου ἀρχιεπισκόπου Ἐλασσῶνος πρὸς τὸν ἐπ' ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ μέγα κλέος ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἐποχῇ κτησάμενον Γαβριὴλ Σεβήρον τὸν Φιλαδελφείας. Σήμερον ἐκδίδομεν τοῦ αὐτοῦ ἀνακοίνωσιν ἐτέραν, γνωρίζοντος τοῖς φιλοστοργί προικοσύνωμόν τι τοῦ 1453, μεταγραφέν ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς ἐν Βενετίᾳ παλαιότες διαλαμψάσης δημοκρατίας. Ὁ πανοσλγ. κ. Βασιλικός, τελειόφοιτος τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. σχολῆς, ἀπὸ πενταετίας ἐπέδωκε εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἑθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας ἀπὸ τινος ἐρευνῶν ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς ἐπιφανοῦς ἐν τῇ ἱστορίᾳ δημοκρατίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου, καὶ τῶν ὁδηγίων καὶ συμβουλῶν τοῦ φιλοπονωτάτου μεσαιωνοδίου κ. Κωνστ. Ν. Σάθα ἀπολαύων, ἐγκύπτει εἰς τὴν ἀνεύρεσιν καὶ μελέτην τῶν ἀθηντικῶν κειμένων, ὅσα, τύποις ἐκδιδομένα ποτε, δύνανται ν' ἀναστηλώσωσι τὴν ἱστορίαν τῶν τῆς Μ. Ἐκκλησίας σχέσεων πρὸς τὴν ἄλλοτε πονίσχυρον δημοκρατίαν. Αἱ ἐργασίαι αὗται τοῦ πανοσλγ. κ. Ἰω. Βασιλικοῦ πολλῶν ἐπαίνων εἰσὶν ἄξιοι, εὐχόμεθα δὲ ν' ἀνευρεθῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν παλαιότερων χρόνων ἐκκλησιαστικὰ γράμματα, ὧν ἔχουσιν ἀνάγκην οἱ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἑθικὴν ἱστορίαν τῶν τελευταίων αἰώνων ἐγκύπτοντες.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ Μ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου καὶ τῶν μεγάλων δαπανῶν, εἰς 25 ἐκτάκτως, ἀλλὰ τόσῳ συνεχῶς, ὑποβάλλεται κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἀπεστάλη ἤδη καὶ ἀποστέλλεται πρὸς πολλοὺς ὁμογενεῖς, ὧν ἡ Ἐκκλησία ἀπεκδέχεται τὰς χορηγίας, μεγάλας ἢ μικράς, ἐκτάκτους ἢ τακτάς, ἐφάπαξ ἢ κατ' ἔτος. Ὁλ/-

γιστοὶ μέχρι σήμερον ἀνταπεκρίθησαν, εἰκοσιοκτὼ δὲ λήψεως ἀποδείξεις παριστῶσι μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς προχθὲς πέμπτης ποσὸν εἰσπραχθὲν 10104 γροσίων. Τούτων προσήνεγκον ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκάς γρ. 221—ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Γλυκερίος γρ. 190,—οἱ κκ. Ν. Δ. Φωτιάδης 1900—Κ. Ἡλιάσκος καὶ υἱοὶ 1080—τρεῖς οἰκογένειαι ὀρθοδόξων 2052—Μιχ. Πιαλόγλους 475—Μάρκος Πορτοκάλους 432—Μ. Ι. Παπαδόπουλος 285—Θεόδ. Κουρτζῆς 216—Κορν. Α. Σπαθάρης καθηγητῆς τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς 108—Χρ. Ι. Γαλιτζῆς 108—Ἰ. Γαλιτζῆς ἱατρός 108—Α. Χρηστίδης ἱατρός 60—καὶ Εὐστ. Ἀδάμ 20.

Μνείας ἰδίας ἄξια αἱ προσφοραὶ τῶν εἰς **Ταυταῦλα** κληρικῶν προσενηγκόντων 720 γροσία, ὀρθοδόξων τινῶν (διὰ τοῦ ἐπισκόπου) 411 καὶ διδασκάλων καὶ διδασκαλιστῶν 590 τὸ ὅλον 1721 καὶ λεπτομερέστερον: 120 τοῦ θεοφ. ἐπισκόπου Παμφίλου κ. Μελισσηνοῦ, 280 τῶν πέντε ἱερέων καὶ τῶν δύο διακόνων καὶ 320 τῶν ἱεροψαλτῶν καὶ τῶν ἐν τοῖς εἰς **Ταυταῦλα** ναοῖς ὑπηρετούντων—παρ' αὐτάς ἀναγράφομεν τὰς τοῦ ἐπισκόπου Σταυροδρομίου Θεοφίλ. Ἐλαίας κ. Ἀγαθαγγέλου γρ. 60 καὶ τῶν ἱερέων καὶ διακόνων τῶν τριῶν ναῶν τῆς πολυπληθεστάτης ἐν Πέραν κοινότητος προσενηγκόντων 160 γροσία.

Ἔθν. Φιλανθρ. Καταστήματα.—Ἐγράφη που σήμερον δημοσίᾳ περὶ τινος ἐπιστολῆς τοῦ ἐριτίμου κ. Θεοδ. Μαυρογορδάτου πρὸς τὴν ἐφορίαν τῶν Ἔθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων. Ἐφ' ὅσον ὑποθέσεως τινος ὁ χαρκιτῆρ φαίνεται παρέχων τὴν βεβαιότητα τῆς ἐξομαλίσσεως αὐτῆς ἐν οἰκογενειακῷ, ὡς εἶπεν, κύκλῳ, ὅπερ καὶ γενήσεται σὺν Θεῷ, κρίσεις αὐστηραὶ δημοσίᾳ περὶ αὐτῆς ἐκφερόμεναι πιθανὸν νὰ τραχύνωσι κατὰστασιν εὐκόλως ἐπανορθουμένην.

Ἄγιον Ὅρος.—ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν ἐπιτρόπου τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὑπεβλήθη τῇ Α. Θ. Π. ἡ ἐξῆς ἐπιστολή.

Παναγιώτατε καὶ θειώτατε δέοποις ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος,

ὑποβάλλων εὐσεβάστως κατωτέρω πιστὸν ἀντίγραφον τηλεγραφήματος τῆς ἱερᾶς Κοινότητος, κατ' αὐτὰς ληφθέντος, κατὰ τοῦ κακοβούλου καὶ διαστρεβλωτικοῦ τῆς ἀληθείας δημοσιεύματος ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς εἰδήσεσι τοῦ ὑπὸ ἡμερ. 8 φεβρουαρίου φύλλου τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Ταχυδρόμου», ἐπισυνάπτω ἅμα καὶ σημεῖωμα ἀναιρετικὸν τῶν ἐν τῷ εἰρημένῳ δημοσιεύματι ἀναφερωμένων Θεσμῶν δὲ ἐκλιπαρῶ τὴν Ὑμ. θειοτάτην Παναγιότητα, ἐξ ὀνόματος τῆς ἱερᾶς Κοινότητος, ὅπως εὐδοκήσῃ καὶ διατάξῃ ἵνα τοῦτο δημοσιευθῇ ἐν τῷ ἀμέσῳ προσεχεῖ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

ἡ Ἀθῶς 12/25 φεβρουαρίου
Ἐπιτροπὸν Ἁγίου Ὁρους ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΝ
κ. Κων(πολιν Φανάριον

Ἐνώπιον Αὐτοῦ θειοτάτης Παναγιότητος καὶ ἱερᾶς Συνόδου διαμαρτυρηθῇτε κατὰ κακοβούλου, στρεβλοῦ καὶ συκοφαντικοῦ δημοσιεύματος «Ταχυδρόμου» 8 φεβρουαρίου, διότι προνοητικοῦ σημείου ἐπιλόγου Σιγίλλου, Κοινότητος οὐδὲ κεραίαν ἀποκρούει. Ἐντελλόμεθα τὸ παρὸν δημοσιευθῆναι ἐν πάντα φύλλῳ Κων(πόλεως.
ἡ Κοινότης

Ἐν τῷ ὑπὸ ἡμερῶν 8 φεβρ. φύλλῳ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Ταχυδρόμος» ἐδημοσιεύθη ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς εἰδήσεσι δημοσίευμα τι σχετικὸν πρὸς τὸ κελλιωτικὸν ζήτημα. Ὑπερ ὑπὸ τῆς ἱ. Κοινότητος καὶ ἐμοῦ ἀνεγνώσθη οὐ μόνον μετὰ μεγίστης ἀπορίας, ἀλλὰ καὶ σφοδρᾶς ἀγανακτήσεως διὰ τε τὸ κακοβούλον, συκοφαντικόν, στρεβλὸν καὶ ὅλως ἀνάληθες αὐτοῦ.

Καὶ ὅτι μὲν εἶναι κακοβούλον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δημοσίευμα καταφαίνεται ἐκ τῆς ὅλης ὕφης του, ἅτε τοῦ ὑποβολέως αὐτοῦ, εἰθισμένου ἴσως ν' ἄλιεύῃ ἐν θολοῖς καὶ ἐκ τεθλωμένης ν' ἀντλή πηγῆς, σκοποῦντος νὰ διαθέσῃ τὰ πράγματα κατὰ τὰς ἰδίας βλέψεις καὶ ἀρεσκείας του. Στρεβλὸν δὲ εἶναι διότι διαστρέφει καὶ φανερῶς διαστρεβλοῦ τὴν ἀλήθειαν, τονίζον ὅτι δῆθεν ἡ ἱ. Κοινότης διὰ τῆς σχετικῆς ἐκθέσεώς της ζητεῖ τὴν ἄρδην ἀνατροπὴν τοῦ σιγίλλου, ἐν ᾧ ὡς εἶναι ἐπισήμως τῇ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ γνωστὸν, ἡ ἱ. Κοινότης κατ' οὐσίαν σημαίνει τινὰ τοῦ σιγίλλου οὐδόλως ἀποκρούει. Ἐπὶ πλέον δὲ εἶναι συκοφαντικόν, διότι ἀδικεῖ καὶ ψευδέστατα συκοφαντεῖ τὴν ἱ. Κοινότητα καὶ τὰς ἱ. Μονὰς περὶ ὧν μὲν νὰ παραστήσῃ ταύτας ὡς μὴ παραδεχομένας δῆθεν τὸν καλῶς τεθειμένον ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ σιγίλλου προνοητικὸν ὅρον, διὰ σκοποῦς ὑστεροβούλους, οὓς μόνον νοσηρὰ φαντασία, ὅποια ἀναμφιβόλως εἶναι ἡ τοῦ ὑποβολέως τοῦ δημοσιεύματος ἐκείνου, ἡδύνατο νὰ φαντασθῇ, καθόσον ἡ ἱ. Κοινότης ἐν τῇ πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν ἀπαντήσῃ της οὐδὲ κατὰ κεραφὰν ἀποκρούει τοῦτον. Τέλος δὲ ὅλως ἀνάληθες τυγχάνει τὸ ὅτι ἐγὼ ἦλθον δῆθεν μετὰ τοῦ κελλιῶτου π. Χρυσοστόμου εἰς ἐπισήμους ἐν τῷ γραφεῖ τῆς ἱ. Συνόδου ἐξηγήσεις ἐπὶ τῶν σημείων τῆς διαφορᾶς, παρὰ τὴν περὶ τούτου ρητὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἱ. Κοινότητος, ἣν διὰ τῆς ὑπὸ ἡμερῶν 9 φεβρουαρίου πρὸς τὴν ἀρχιγραμματεῖαν τῆς ἱ. Συνόδου ἐγνώρισα.

Ἐπίσης φανταστικὸν εἶναι καὶ τὸ ὅτι προσκληθεὶς παρέστην εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἱ. Συνόδου καὶ ἦλθον εἰς συζήτησιν μετὰ τοῦ ρηθέντος κελλιῶτου καὶ ὅτι δῆθεν ἡ συζήτησις δὲν ἐπερατώθη καὶ τόσα ἄλλα ὅσα ἐκ τῶν ἀποκυνημάτων τῆς φαντασίας του ὁ γράφων διατείνεται, καθότι ὅλως τυχαίως εὐρέθημεν μετὰ τοῦ π. Χρυσοστόμου εἰς τὴν ὑπογραμματαίαν καὶ ὡς ἄτομα ὅλως ἰδιωτικῶς καὶ ἀνεπισήμως, ὡς ἄλλως εἶχον τὴν πρόνοιαν ρητῶς ἐκ τῶν προτέρων νὰ δηλώσω, ἀντηλλάξαμεν τινὰ ὅλως ἀσχετῶς πρὸς τὴν ἐπίσημον ιδιότητά μου. Ἐφ' ᾧ καὶ διαμαοτύρομαι κατὰ τοῦ κακοβούλου καὶ διαστρεβλωτικοῦ τῆς ἀληθείας ἐκείνου δημοσιεύματος, δι' οὗ ἐκ φανερᾶς ὑστεροβουλίας ἀποδίδονται εἰς τὰς ἱ. Μονὰς προθέσεις ἥκιστα τιμητικαί, ὡς ὑποδηλοῦ ἡ κακοβούλος σημείωσις ὅτι αἱ ζητηθεῖσαι καὶ δοθεῖσαι μοι δῆθεν ἐξ Ἁγίου Ὁρους εἰδήσεις εἶνε ἀόριστοι.

Διατελῶ κτλ.

Τῇ 13 φεβρουαρίου 1908,

Γέρον ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΔΙΟΝΤΣΙΑΤΗΣ.

ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ

Ἡ γαλλόφωνος ἐφημερὶς «Roumanie» τοῦ Βουκουρεστίου, ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 6 Φεβρουαρίου, δημοσιεύει, ἐν ἀνταποκρίσει ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως, πληροφορίας, δῆθεν, περὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κατὰ τοῦ λεγομένου Ἐξάρχου τῶν Βουλγάρων, ἐν αἷς ἀναγινώσκονται καὶ τὰ ἀκόλουθα.

«Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας, παρουσιασθεὶς πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ἐδήλωσεν αὐτῷ, ὅτι, τῆς βουλγαρικῆς Ἐξάρχιας ἀποτελούσης ἔδρυμα τῆς Ρωσσίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ παρακωλύσῃ τὴν ἐν Πέρσῃ ἐγκατάστασιν αὐτῆς».

Ἐνετάλημεν ἵνα διαψεύσωμεν κατηγορηματικώτατα, ὡς παντελῶς ἀβάσιμον καὶ ἀνυπόστατον, τὴν πληροφορίαν ταύτην. Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας οὐδέποτε, οὔτε νῦν, οὔτε πρότερον, πρόσθεν εἰς τοιαύτην ἢ εἰς παρεμφερῆ ταύτης ἀνακοίνωσιν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ἐπίσης διακηρύττομεν πάντῃ ἀβάσιμον καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἐν τῇ αὐτῇ ἀνταποκρίσει ἐτέραν εἰδῶσιν, καθ' ἣν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐξεληλύθει παρὰ τῶν Ἀνακτόρων τὴν χάριν τοῦ ἐν Σέρραις ἀπαγχονισθέντος Ἑλλήνου ἀντάρτου Παναγιώτου Τὸ Πατριαρχεῖον οὐδέποτε ἀνεμίχθη, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, εἰς τοιαῦτα ξένα καὶ ἀλλότρια τῆς ἰδίας δικαιοδοσίας καὶ ἀποστολῆς, ζητήματα.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς ἀναμασσωμένας καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ ἀνταποκρίσει κατηγορίας κατὰ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ὀρθοδόξων μητροπολιτῶν, ὡς συμπρακτόρων τῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων, θεωροῦμεν ὅλως ἀναξίαν τοῦ κόπου τὴν καὶ αὐθις ἀναίρεσιν τοιούτων εἰδεχθῶν συκοφαντιῶν, ἐν ἐπιγνώσει τοῦ ἀδασίμου αὐτῶν χαλκευομένων, πρὸς διαβουκόλησιν τῆς δημοσίας εὐρωπαϊκῆς γνώμης, ὑπὸ τῶν γνωστῶν ἐνδιαφερομένων κύκλων, τῶν ἐκ μόνου τοῦ ψεύδους καὶ τῆς συκοφαντίας προσδοκῶντων τὴν πραγμάτων τῶν σκοτίων καὶ ἀκατονομάστων αὐτῶν πόθων καὶ ἐλπίδων.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Αἱ βουλγαρικαὶ ἐφημερίδες, πρωτοστατοῦντος τοῦ γνωστοῦ ἡμιεπισήμου ὀργάνου, «Βετσέρνα Πρόστα», ἀνομολογοῦσαι, κατ' αὐτάς, μετὰ μεγάλης δυσθυμίας, τὴν καταφανῆ, ὡς ἐκ τῆς μεταναστεύσεως τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων, κατάπτωσιν τῆς Φιλιππουπόλεως ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, μετὰ μελανῶν ζωγραφίζουσι χρημάτων τὴν ὅλως ἐν χωροῦσαν, καὶ ἀπὸ ἀνθρωπιστικῆς ἐπι ἀπόψεως, παρακμὴν ταύτης. Ἡ δὲ «Βετσέρνα Πρόστα», ἐν ἰδίῳ ἄρθρῳ, σὺν τοῖς ἄλλοις προτεπιλέγει, ὅτι ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις ὀφείλει, ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ (!) νὰ ἐνεργήσῃ, ὅλαις δυνάμεσιν, ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου τοῦ ἑλληνικοῦ Ὀρθοδόξου στοιχείου, τοῦ ἀναγκαίου διὰ τὴν χώραν, ἀποδίδουσα αὐτῷ, τοὺς δύο ἐκ τῶν ἐπτὰ ἐν Φιλιππουπόλει ἀρπαγέντων πρὸ ἔτους ναῶν, ἐν οἷς νὰ τελῶσιν οἱ ἐν Φιλιππουπόλει διαμένοντες Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι τὰς ἱεροτελεστίας αὐτῶν Ἑλληνιστί, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ μνημονεύωσι τὸ ὄνομα τοῦ Ἐξάρχου διότι, — λέγει — ἡ πόλις, ὑποδεχθεῖσα ἀναγκαστικῶς εἰς τε τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν κοινωνίαν Ἑβραίους καὶ δὴ, Ἀρμενίους, προσέλαβεν ὅσιν αὐτόχρημα ἀγρίαν καὶ ἄκρως ἐξευτελεστικὴν, προσομοιάζουσαν «πρὸς πτώμα κατὰ τοῦ ὁποῦ μετ' ἀπληστίας κατέπεσαν τὰ ἀρπακτικὰ ὄρνεα».

Ταῦτα ἀναγράφουσι αἱ βουλγαρικαὶ ἐφημερίδες, ἐπαναλαμβάνουσιν, ὅτι, καὶ ἐὰν εὐδοκήσωσι νὰ ἀποδώσωσι ναὸν τινα ἐκ τῶν βίᾳ πέρυσιν διαρπαγέντων μετὰ τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ, τοῦτο γενήσεται ἀφοῦ κατὰ πρόωτον οἱ Ἕλληνες ἀναγνωρίσωσιν ὡς πνευματικὸν τῶν ἀρχηγῶν τὸν Ἐξάρχον καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀντιπροσώπους τούτου. Οὕτως ἀντιλαμβάνονται οἱ Βούλγαροι τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς ἀρχὰς τούτου, ὧν βάσις ἀκρογωνία ὁ σεβασμὸς τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνειδήσεως παντὸς ἀνθρώπου. ἀφοῦ, ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ πρὸς τὴν κυβέρνησιν ἀποτείνονται οἱ νῦν ἐφημεριδογράφοι καὶ μέλλοντες ὑπουργοί, ὑποδεικνύοντες, δῆθεν, αὐτῇ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἔσται δυνατὴ ἡ παλινόστησις τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων, χάριν τῶν ὁποίων, ὡς διασαλπίζουσιν, ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐδί-

στασε νὰ προβῇ καὶ μέχρι καταργήσεως τοῦ περιφήμου δεκάτου ἄρθρου τοῦ περὶ δημοσίας ἐκπαίδευσως νόμου, δι' οὗ ἐξεβιάζοντο οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι, παρὰ τὰς διεθνεῖς Συνθήκας, νὰ ἀποστέλωσι τὰ τέκνα των εἰς τὰς βουλγαρικὰς σχολὰς.

Πλὴν ἀλλὰ, καὶ ἡ ἀλωπεκὴ αὕτη εἰς οὐδὲν θὰ ὠφελήσῃ. Οὐτε ἡ δημοσία εὐρωπαϊκὴ γνώμη, ἡ ἀποχρώντως ἤδη διαφωτισθεῖσα περὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ σεβασμοῦ τῶν Βουλγάρων πρὸς τὰς διεθνεῖς Συνθήκας καὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐννοοῦσιν οὗτοι νὰ διακυβερνῶσι τοὺς ὑπὸ τὴν διοίκησίν των μὴ βουλγαρικῆς καταγωγῆς λαοὺς, εἶναι δυνατόν πλέον νὰ φενακισθῇ καὶ νὰ παράσχη τὴν ἐλαχίστην καὶ πίστιν εἰς τὰς δηλώσεις καὶ διαβεβαιώσεις αὐτῶν, οὔτε οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι, πρὸς οὓς σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως δηλοῦται ὅτι ὀφείλουσι νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν ἐπ' αὐτῶν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Βουλγάρου Ἐξάρχου, εἶναι πλέον δυνατόν νὰ σαγηνευθῶσιν ἐν τοιαύτῃ χονδροειδεῖ παγίδι. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν διασαλπιζομένην ὑπὸ τῶν βουλγαρικῶν ἐφημερίδων τροποποίησιν τοῦ δεκάτου ἄρθρου τοῦ περὶ παιδείας νόμου, ἡ τροποποίησις αὕτη εἶναι ἀπλῶς φαινομενικὴ καὶ κατὰ τὴν φρασεολογίαν μόνον· κατ' οὐσίαν, τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο, δι' οὗ ἐπιδιώκεται ὁ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐκβουλγαρισμὸς τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων τῆς Βουλγαρίας καὶ Ἀν. Ρωμυλίας, ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἐν ἰσχύϊ.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Θεσσαλονίκης πρὸς εὐρωπαϊκὰ φύλλα ὑπὸ ἡμ. 17 Φεβρουαρίου (ν. η.) ἐνώπιον τοῦ αὐτόσε ἐκτάκτου δικαστηρίου ἐξελίχθη ἡ δίκη τῶν μελῶν τῶν βουλγαρικῶν κομιτάτων. Κατ' αὐτὴν, Βούλγαρος τις καταδικασθεὶς, ὀνόματι Λυγκούσι, προέβη εἰς πλήρεις ὁμολογίας ὡς πρὸς τὴν δράσιν τῶν κομιτάτων ἐν τῷ τμήματι Μοναστηρίου, ἐπιβεβαιώσας ὅτι αἱ δολοφονίαι πολλῶν προσώπων μὴ ἀσπαζομένων τὰς ιδέας τῶν κομιτάτων ἐξετελέσθησαν κατὰ ρητὰς διαταγὰς τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ἀνωτάτου βουλγαρικοῦ κομιτάτου ἢ «Ὁργάνωσις».

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, ἀνεγνώσθη ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολὴ, φέρουσα τὴν ὑπογραφήν τοῦ βουλγάρου ἀρχικομιτάτη τοῦ τμήματος Μο-

ναστηρίου Δαχάν, σχετικὴ πρὸς τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ ἀγγλοῦ ὑπηκόου Οὐίλς (Wills), παρὰ τὸ Μοναστήριον.

«Ὡς πρὸς τὸν Οὐίλς, κατωρθώσαμεν νὰ καταστήσωμεν πιστευτὸν παρὰ τοῖς Εὐρωπαϊοῖς προξένοις ὅτι ἡ ἀπαγωγὴ διεπράχθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ἀποκόψαντες ἐρρίψαμεν ἐν τῶν ὧτων τοῦ Οὐίλς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀγγλικοῦ προξενείου. Τοιαῦται πράξεις, ἐν τούτοις, μᾶς βλάπτουσιν. Ἐπιβάλλεται, ἀπαραιτήτως, ἡ σύγκρουσις μετὰ τῆς συμμορίας τῆς κατακρατούσης τὸν Οὐίλς ὅπως λάβωμεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μας τοῦτον, ζῶντα ἢ νεκρὸν, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ καταπείσωμεν τοὺς Εὐρωπαίους ὅτι ἡ συμμορία μας, συμπλακεῖσα πρὸς τὸ ἑλληνικὸν δῶμα, κατώρθωσε νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ, ἢ εὗρεν αὐτὸν νεκρόν».

Ὡς γνωστὸν, τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἶχε γράψῃ ὁ Εὐγένης Σιμιανῶφ, βουλγαροδιδάσκαλος ἐν Γενι-μαχαλᾷ Μοναστηρίου, ὡς ἀνωτάτον μέλος τοῦ περιφερειακοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου Μοναστηρίου, ὑπογράφας μὲ τὸ ψευδώνυμον Κιμπρίτωφ. Κατεδικάσθη δὲ οὗτος ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 6 Φεβρουαρίου τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου Μοναστηρίου, μετὰ 12 ἐτέρων συννόχων του, εἰς ἰσόδια δεσμὰ ἐν φρουρίῳ.

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης προῦκάλεσε, λέγουσι τὰ τηλεγραφήματα, μεγίστην αἵσθησιν. Καὶ δικαίως· διότι ἀποκαλύπτει ἡμῖν τὴν κακεντρέχειαν τῶν Βουλγάρων ληστανταρτῶν, οἵτινες, οὐ μόνον κακουργοῦσι καὶ κατ' αὐτῶν τῶν Εὐρωπαίων, ἀλλὰ πειρῶνται καὶ νὰ φορτώσωσι τὰ ἴδια κακουργήματα εἰς τὴν ράχιν τῶν θυμάτων των. Ἀκριδῶς τοῦτο τὸ τέχνασμα προσεπάθονσαν νὰ ἐφαρμόσωσι καὶ ἐπὶ τῆς ὑπ' αὐτῶν διαπραχθείσης φρικαλέας σφαγῆς τοῦ Δράγος.

Σχετικῶς δὲ πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο δράμα, πληροφοροῦμεθα ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Δράγος, οἱ παραμείναντες ἅπαντες πιστοὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ μετὰ τὴν ἐνσκήψασαν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν, ἀκριδῶς ἕνεκα τούτου, φρικώδη θύελλαν, προσκαλέσαντες τὸν ἐπίτροπον τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πελαγονίας θεοφ. ἐπίσκοπον ἀγ. Πέτρας, ἐτέλεσαν, τῇ 31 Ἰανουαρίου, κατανυκτικῶτατον τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων,

εἰς ὃ μνημόσυνον παρέστησαν, πρὸς τοῖς κατοικοῖς τοῦ Δράγος, καὶ πληθὺς κατοίκων ἐκ τῶν πέριξ ὀρθοδόξων χωρίων μετὰ καὶ τοῦ κλήρου αὐτῶν.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ὁ θρίαμβος τῆς ἀληθείας ὁσημέραι ἐπεκτείνεται καὶ ἀποβαίνει καταφανέστερος. Ἡ ἀχλὺς τοῦ ψεύδους, τῆς συκοφαντίας καὶ τῆς ὑποκρισίας, διὰ τῶν ὁποίων οἱ Βούλγαροι, καθὼς καὶ οἱ κακόπιστοι αὐτῶν ἀντιλήπτορες καὶ προστάται, εἶχον κατωρθώσει, πρὸς καιρὸν, νὰ ἀποκρύψωσιν ἀπὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ δημοσίου τὴν ἀληθῆ κατὰστασιν τῶν πραγμάτων καὶ, ψευδόμενοι, νὰ ἐξεγείρωσι ταύτην κατὰ τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ καὶ κατὰ τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ ἀρχηγῶν, ὅλον ἐν διαλύεται καὶ διασκεδάννυται, τὸ δὲ φῶς τῆς ἀληθείας, διαλάμπον, φανεροὶ τοὺς πραγματικοὺς πρωταιτίους καὶ ὑπευθύνους τῆς ἐκθέσμου καταστάσεως.

Εἰς τὸν θρίαμβον τοῦτον τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου ἰσχυρῶς συντελοῦσι καὶ πολλὰ ἐγκριτα ὄργανα τῆς εὐρωπαϊκῆς δημοσιογραφίας, πατάσσοντα τοὺς ἐργάτας τοῦ ψεύδους καὶ τῆς συκοφαντίας· εἰς τὴν χορείαν δὲ τῶν ὁργάνων τούτων καταλέγεται καὶ ἡ ἐγκριτος παρισινή «Ἐφημερίς τῶν Συζητήσεων» (*Journal des Débats*) δημοσιεύσασα ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 12 Φεβρουαρίου (ν. ἡ.) τὸ ἀκόλουθον ἐμβριθέστατον καὶ σοβαρώτατον ἄρθρον.

«Τὰ Μακεδονικὰ πράγματα.

» Ὁ κ. Στάντσεφ (τέως βούλγαρος ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν) ἔκρινε πρέπον νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν τελευταίαν ταυτόσημον Διακοίνωσιν τῆς Αὐстроουγγαρίας καὶ τῆς Ρωσίας, διατυπῶν τὰς περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μεταρρυθμίσεων βλέψεις τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, προβάς μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου παροχῆς συμβουλῶν.

» Ἐπειδὴ δὲ τὸ τοιοῦτον διάβημα ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὴν ἀνάμειξιν εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, θὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι, ὅτε ἡ Ὑψηλὴ Πύλη ἀπηύθυνε τῇ Βουλγαρίᾳ παραστάσεις διὰ τὰς ἐν τῇ Ἀνατ. Ρωμυλίᾳ διαδραματισθείσας

ἀνθελληνικὰς βιαιοπραγίας, αὕτη ἐχαρακτήρισε τὰς παραστάσεις ταύτας ὡς ἐπέμβασιν εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τῆς Ἡγεμονίας. Ἡ εἰς δὲ πρὸς τοῦτοίς ἡ Βουλγαρία, ὅτι ὁ κατὰ τῶν Ἑλλήνων διωγμὸς ἦν ἀπλῶς ὁ ἀντίκτυπος τῶν βιαιοπραγιῶν ὧν θύματα ἐγένοντο οἱ Βούλγαροι ἐν Μακεδονίᾳ, ἐνθα ἔδει πρὸ πάντος ν' ἀποκαταστῇ ἡ τάξις.

» Καὶ ἐν πρώτοις, παρατηρητέον ὅτι καὶ μεταξὺ ἀνεξαρτήτων Κρατῶν ἐπιτρέπονται αἱ παρατηρήσεις ὅταν θίγονται τὰ δικαιώματα αὐτῶν. Κατὰ πολλῶν δὲ ἰσχυρότερον λόγον ἡ ἐπικυρίαρχος Δύναμις δικαιούται πάντοτε, ἐν ἐκτάκτοις περιστάσεσι, νὰ ἀπευθύνῃ παρατηρήσεις πρὸς ὑποτελὲς Κράτος.

» Οἱ ἐν Σόφίᾳ ὑποκρίνονται ἄγνοιαν τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Ἡγεμονία ἰδρύθη, κατὰ τὰς Συνθήκας, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἀρχαίων παρὰδουναβείων Ἡγεμονιῶν, μετ' ὀλιγωτέρων δικαιωμάτων καὶ περισσοτέρων καθηκόντων· ἡ δὲ Ὑψηλὴ Πύλη πολλάκις ἐπενέβη εἰς τὰς μολδοβλαχικὰς ὑποθέσεις.

» Ἀλλὰ, κἄν ἐτι παραδεχθῶμεν τὸ δεδικαιολογημένον τῆς βουλγαρικῆς θεωρίας ὡς πρὸς τὴν κυρίως βουλγαρικὴν Ἡγεμονίαν, αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται ποσῶς ἐπὶ τῆς Ἀνατ. Ρωμυλίας, ὅπου κυρίως διεδραματίσθησαν αἱ ἔκτροποι βιαιοπραγαί. Πράγματι, ἡ Ἀν. Ρωμυλία διετηρήθη ὑπὸ τῶν Συνθηκῶν ὑπὸ τὴν ἀμεσον κυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου. Ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας διωρίσθη νομάρχης (Βαλῆς) δι' εἰδικῶν φερμάνιου, καθορίζοντος ὡς ὅρον ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ ὅτι θὰ περιεφρουροῦντο τῇ δικαιώματα πάντων τῶν κατοίκων καὶ θὰ ἐξησφαλίζετο ἡ εὐημερία αὐτῶν.

» Καὶ ὅμως διεπράχθησαν ἐκεῖ φρικῶδεις βιαιοπραγαί, τῇ συμπράξει καὶ συνενοχῇ προσώπων κατεχόντων ἐπισήμους θέσεις καὶ αἵτινες παρέμειναν ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀτιμώρητοι. Κατὰ συνέπειαν, τὸ φερμάνιον προδήλως κατεπατήθη καὶ οὕτως ἡ Βουλγαρία, διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν, ἐξεμυδένισε τὸν μόνον τίτλον δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐξεχωρήθη αὕτη, ὑπὸ ὅρους, ἡ διοίκησις τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. Ἄλλως τε δὲ, ἡ διάκρισις μεταξὺ Βουλγαρίας καὶ Ἀν. Ρωμυλίας εὐρηται ἐν ἐγγράφοις μεταγενεστέροις τοῦ φερμανίου καὶ φέρουσι τὴν ὑπογραφὴν ἐπισήμων Βουλγάρων ἀντιπροσώπων. Κατὰ συνέπειαν, ἡ Ὑψηλὴ Πύλη, ἀπευθύνουσα παρατηρήσεις πρὸς ἓνα τῶν νομαρχῶν αὐτῆς δι' ἐγκληματικὰς πράξεις διαπραχθείσας εἰς βάρος ὀθωμανῶν ἢ ξένων ὑπηκόων, ἐπὶ ὀθωμανικοῦ ἐδάφους, δὲν ἐπενέβαινε εἰς τὰ ἐσωτερικὰ πράγματα τῆς Ἡγεμονίας, ἀλλ' ἐξήσκει ἀπόλυτον καὶ ἀδιαφιλονίκητον αὐτῆς δικαίωμα.

» Ἀλλ' ἐνῶ ἡ Βουλγαρία ἀμφισβητεῖ εἰς τὴν ἐπικυράρχον Δύναμιν τοσοῦτον προφανῆ δικαίωματα, πῶς αὕτη, ἡ ὑποτελής, ἐπιζητεῖ διαρκῶς νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τῆς Αὐτοκρατορίας; Ἡ Βουλγαρία, καὶ ἂν ἦτο ἀνεξάρτητος, δὲν εἶναι οὐδὲ ἦτο δυνατὸν νὰ ᾗ ἐκ τῶν Δυνάμεων τῶν ὑπογραψαῶν τὰς Συνθήκας τοῦ ἀγίου Στεφάνου καὶ τοῦ Βερολίνου, εἰς ἃς ὀφείλει τὴν πολιτικὴν αὐτῆς ὑπαρξίν. Οἱ πολιτικοὶ αὐτῆς πολλάκις, προφορικῶς τε καὶ ἐγγράφως, ἐπέκαλέσθησαν τὸ 23 ἄρθρον τῆς Συνθήκης τοῦ Βερολίνου. Καὶ ὅμως ἡ Βουλγαρία ἰδρύθη ὑπὸ ὅρους καὶ συνθήκας αὐστηρῶς καθωρισμένας καὶ διατετυπωμένας ἐν εἰδικαῖς διατάξεσι, πρὸς ἃς αὕτη δὲν συμμορφοῦται. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἐπωφελεῖται τῶν ὑπὲρ αὐτῆς διατάξεων τῶν Συνθηκῶν, ὑπερεκπερισσῶς μάλιστα, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὰς ἀντιστοίχους καὶ παραλλήλους πρὸς τὰ δικαιώματα αὐτῆς ταῦτα ὑποχρεώσεις.

» Ἡ εὐθύνη τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν πρακτόρων αὐτῆς ἐν ταῖς ἀνωμαλίαις τῶν τριῶν ρουμелиωτικῶν νομῶν πιστοῦται ἐκ τῶν οὐδετέρων καὶ ἀμερολήπτων μαρτυριῶν τῶν δημοσιευθεισῶν ἐν τε ταῖς Κυκλαῖς καὶ ταῖς Κιτρίνοις βίβλοις· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων τῶν κκ. Νάτσεβιτς καὶ Μιχαηλόβσκη.

» Τὰ «κατορθώματα» κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ κ. Στήγ (Γάλλου προζένου Θεσσαλονίκης) τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν, ἐξετελοῦντο ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἄνευ οὐδενὸς ἵχνους ἀντιδράσεως. Μόλις κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1904, κατὰ τὸν ἐν Κων)πόλει Γάλλον πρεσβευτὴν κ. Κωνστάν, ἀναφαίνοντα τὰ ἐλληνικὰ σώματα. Ὅσον δὲ ἀξιόμημος κἂν ᾗ ἡ ἐνέργεια τούτων, πάντοτε ὅμως φέρει αὕτη τὸν χαρακτῆρα ἀντιποίνων, καθότι ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας ἔγραφε τάδε: «Εἰς τὴν ἔντασιν ταύτην τῆς βουλγαρικῆς ἐκδικήσεως, οἱ Ἕλληνες ἀνταπίντησαν διὰ τοῦ καταρτισμοῦ σωμάτων».

» Ἀλλὰ, κἂν ἔτι ὑποτεθῇ, πρὸς στιγμὴν, ὅτι τὰ ἐλληνικὰ καὶ σερβικὰ σώματα ἤρξαντο πρῶτα καὶ ὅτι αἱ βουλγαρικαὶ συμμορίαι εἰσὶν αἱ ἐφαρμόσασαι τὰ ἀντίποινα, κατὰ τί οἱ ἄλλα βεῖς Ἕλληνες τῆς Ἀν. Ρωμυλίας ἦσαν ἔνοχοι διὰ τὰς ἐν Μακεδονίᾳ βιαιοπραγίας, καὶ τίνας ἐνεκεν ἔδει νὰ θεωρηθῶσιν οὗτοι ὡς ὑπεύθυνοι καὶ νὰ κατακυρανηθῶσιν κατὰ τοσοῦτον βάρβαρον τρόπον, ὥστε νὰ ἐξαναγκασθῶσιν ἄθροοι εἰς μετανάστευσιν;

» Καὶ ὅμως προσπαθοῦσι νὰ δικαιολογήσωσι τὰ ἱστορικὰ ταῦτα ἀνοσιουργήματα, ἐνῶ ἡ Κυβέρνησις τῆς

Σόφιας ἐξέπεσε τοῦ βαθμοῦ κυβερνήσεως, ὡς μὴ προλαβοῦσα ἐν καιρῷ τὰς αἰματηρὰς ταύτας βιαιοπραγίας καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν περιουσιῶν—καίπερ ἐγκαίρως προειδοποιηθεῖσα—καὶ ὡς μὴ καταστείλασα ταῦτα διὰ τρόπου παραδειγματικοῦ μετὰ τὴν συντέλεσιν τῶν ἀποδείξασα τοιοῦτοτρόπως ὅτι ἦτο ἀνικανός, ἢ, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ στοιχειῶδες τοῦτο καθήκον πάσης κυβερνήσεως ἀξιούσης ὅτι ἀποτελεῖ ὄργανισμὸν κανονικῶς λειτουργοῦντα, συμφῶνως πρὸς τοὺς ὅρους τῶν συγχρόνων κοινωνιῶν. Ἡ δὲ συστηματικὴ διαστροφή γεγονότων πασιγνώστων καὶ ἡ ἀπὸ σκοποῦ σύγχυσις καὶ ἡ ἐν ἀμφιβολίᾳ θέσις τούτων, δὲν ἐξαρκοῦσιν ὅπως παραπλάνήσωσι τὴν δημοσίαν γνώμην.

» Ὡς πρὸς τὰς αἰτιάσεις δὲ τὰς ὁποίας ἡ Βουλγαρία καὶ τινες δημοσιογράφοι ἔθηκαν εἰς κυκλοφορίαν πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν κατὰ τῆς Ἡγεμονίας βασιμῶν μορφῶν, ὑπάρχει τρόπος ἐξακριβώσεως τούτων ὑπὸ διεθνούς ἀνακριτικῆς ἐπιτροπῆς, προεδρευομένης λ. χ. ὑπὸ τοῦ Χιλμῆ πασᾶ. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη θὰ διεξήρχετο, πρὸ παντός, τὰς Κυανὰς καὶ Κιτρίνας Βίβλους, θὰ προέβαινεν εἰς ἐπιτοπίους ἐξετάσεις, θὰ ἤκουεν, ἐν ἀνάγκῃ, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν βαλκανικῶν κρατῶν, θὰ διηυκρίνιζε τὰς χρονολογίας καθ' ἃς ἐνεφανίσθησαν αἱ βουλγαρικαὶ, ἐλληνικαὶ, σερβικαὶ, κτλ. συμμορίαι καὶ ἐκ τίνων καὶ πόσων στοιχείων ἀπηρτίζοντο αὗται, θὰ ἐξηκρίβου τὸν ἀριθμὸν τῶν θυμάτων, καθὼς καὶ τὸ φύλον, τὴν ἡλικίαν, τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν θρησκείαν αὐτῶν καὶ πόσοι ἐκ τῶν νεκρῶν ἢ τραυματιῶν ἦσαν πράγματι Ὀθωμανοὶ, Ἕλληνες ἢ Σέρβοι ὑπήκοοι καὶ πόσοι αὐθεντικῶς προήρχοντο ἐκ Βουλγαρίας. Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἐγνωρίζομεν ἀσφαλῶς τοὺς ἐνόχους καὶ κατὰ πόσον δικαιούται τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ κράτος νὰ ὀμιλῇ ὑπὲρ τῶν θυμάτων. Ἀλλ' οὐδὲν τούτων θὰ δυνηθῇ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, νὰ δικαιολογήσῃ τὰς βουλγαρικὰς ραδιουργίας, τὰς δημιουργησάσας καὶ ὑποθαλπούσας τὴν ἐν Μακεδονίᾳ ἀναστάτῳσιν, τὴν διακυβεύουσαν τὴν εἰρήνην τῆς Ἀνατολῆς καὶ παρασχούσαν τοσαύτας μερίμνας εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν διπλωματίαν. Ἐπὶ τοῦ οὐσιώδους τούτου σημείου, ὑπάρχει πληθώρα συμφωνουσῶν ἀποδείξεων.

» Δυστυχῶς, εἰς τὴν Βουλγαρίαν συνέφερε νὰ ἐκλάβῃ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν πρὸς αὐτὴν ὑπέρμετρον συγκρατάσιν ὡς ἔμμεσον ἐνδειξὴν εἰδικῆς εὐνοίας. Ἡ Εὐρώπη παρέμεινεν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀδρανὴς καὶ ἀπαθὴς ἀπέναντι τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐπαναστατικῶν κομιτάτων καὶ τοῦ μακεδονικοῦ Συνδέσμου, τῶν λειτουρ-

γούντων ἀτιμωρητὴ ἐν Σόφια· ἀπέναντι τοῦ καταρτισμοῦ τῶν συμμοριῶν καὶ τῆς κατατάξεως ἐν αὐταῖς, ἀνενοχλήτως, βουλγάρων ἀξιωματικῶν· ἀπέναντι τῆς ἐξαγωγῆς ὀπλῶν καὶ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, τῶν εἰς Μακεδονίαν ἐπιδρομῶν καὶ τῶν ἐκεῖ διαπραττομένων παντοειδῶν ἐγκλημάτων· ἀπέναντι τῶν ἐν πλήρει Σοβράνι ἐκφωνουμένων κατὰ τῆς Τουρκίας λόγων παρ' αὐτῶν τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν ἀναρχικῶν λιβελλῶν καὶ φυλλαδίων, τῶν διανεμομένων παρ' αὐτῶν τῶν ἐπισήμων ὀργάνων, ἅπερ οὐδεὶς ἐσκέπτετο νὰ τιμωρήσῃ· ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀπέναντι τῆς μεθόδου τῆς ἐκποθήσεως ἢ μετῆρχετο ἡ Βουλγαρία. Οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ καταστείλῃ ἀποτελεσματικῶς τὰς ἐνόχους ταύτας παρεκτροπὰς, ἢ νὰ ἐξαναγκάσῃ τὴν Βουλγαρίαν εἰς τὸν σεβασμὸν τῶν ρητῶν διατάξεων τῶν Συνθηκῶν, ἐνῶ ἐλαμβάνοντο ἐκθιαστικά μέτρα, ἀσυμβίβαστα πρὸς τὰς Συνθήκας ταύτας, ἐναντίον ἄλλων . . .

» Ἐξ ἄλλου μέρους, ἐνῶ ἀφ' ἐνός συνωμοτοῦ εἰδός τι συμβάσεως πρὸς ἀποσιώπησιν τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων τῶν Βουλγάρων, λόγου χάριν τῶν κατὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Γουαδελικίβιρ» ἐν Θεσσαλονίκῃ, κατὰ τοῦ συνταγματάρχου Ἑλλιοτ κτλ., ἀφ' ἐτέρου διεσαλπίζοντο θωρυβώδιστα αἱ εἰς τὰ μὴ βουλγαρικὰ στοιχεῖα προσαπτόμεναι παρεκτροπαί. . . .

» Συνελόντι εἰπεῖν, ἡ Βουλγαρία δὲν ἔπαυσεν ἀμαυροῦσα διαρκῶς πᾶν τὸ ὀθωμανικὸν καὶ μετερχομένη μέσα ἀναρχικά, ἀσυμβίβαστα πρὸς τὴν θέσιν τῆς ἀπέναντι τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ πρὸς τὸν σεβασμὸν τῶν διατάξεων τῶν θεσπισθεισῶν, πανηγυρικῶς καὶ ὁμοφώνως, ὑπὸ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων».

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

Ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Καμπάνα» τῆς 22 Ἰανουαρίου 1908.

«Τῷ ἀντισυνταγματάρχῃ Στ. Νικόλῳφ.

» Προσκαλοῦμεν τὸν ἀντισυνταγματάρχην Στ. Νικόλῳφ νὰ ἐγκαλέσῃ ἡμᾶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἵνα ὑποδείξωμεν δι' ἐπιστολῶν ὅτι αὐτὸς διηύθυνε μέχρι τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν τῷ τμήματι Στρωμνίσεως ληστὰς. . . . ὅτι, ὁ φόνος τοῦ διδασκάλου Α. Βέλτσεφ καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐγένετο κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1906, . . . ὅτι αἱ κακουργίαι αὗται διεπράττοντο τῇ

συγκαταθέσει του . . . καὶ ὅτι, εὐρισκόμενος ἐν τῷ ρηθέντι τμήματι, ὑπέγραψε μετὰ τοῦ Στουγιάντσεφ 60—70 θανατικὰς καταδίκες, ὡς, λ.χ. τῶν γυναικῶν καὶ παίδων τοῦ Ρομπόδου, τοῦ Β. Σουμάνσκη ἐκ Βλαδιμηρόβου, τοῦ Ἀθανὰς ἐκ Χατζημπεγλῆκ, τοῦ δημάρχου Ρομπόδου καὶ τοῦ Δημητρίου ἐκ Στινιάκ. Περὶ τοῦ φόνου δὲ τοῦ υἱοῦ Ἰβανίτσα Δάντσεφ, ὁ κ. συνταγματάρχης καλῶς θὰ πράξῃ νὰ διωπᾷ, καθόσον προξενεῖ ἡμῖν βδελυγμίαν τὸ γεγονός τοῦτο. . . .

» Τὸ αὐτὸ δέον νὰ πράξῃ καὶ περὶ τοῦ φόνου τοῦ Ἀλ. Ἡλίου. Ἀπαδα ἡ ἐπαρχία εἶνε ἐτοίμη νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τούτου. Τὰ φρικώδη ταῦτα γεγονότα ἀνήκουσι τῇ ἱστορίᾳ καὶ αἱ ἐπινοηθεῖσαι δικαιολογίαι ἐν τῇ ἐφημερίδι «Μεταρρυθμίσις» εἰσὶν ἄνευ σημασίας. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὡς πρὸς τὸν Δόντσον βοϊβόδαν, ὅστις ἐπεσώρευσε πλούτη παρὰ τῷ ἀντισυνταγματάρχῃ Στ. Νικόλῳφ. Καλῶς θὰ πράξῃ νὰ μὴ ἰσχυρίζηται ὁ κ. Νικόλῳφ ὅτι δὲν γνωρίζει τὸν Γκόσον Μπεδίνην (φονέα τοῦ Κρίστι Ἀσένωφ), καθ' ὅσον ὁ πράκτωρ αὐτοῦ, ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ διδάσκαλος Ἰβάν Μανόλῳφ, εὐρίσκεται νῦν ἐν Βουλγαρίᾳ. Δὲν εἶχε γνῶσιν ἄρα γε ὁ κ. Νικόλῳφ περὶ τῶν ἀπαχθέντων ὑπὸ τοῦ Δόντσου 200 προβάτων καὶ 30 βοῶν ἐκ Βλαδιμηρόβου κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1906; Ὁ γέρον Ἀποστόλ μετέβη νὰ ζητήσῃ τὰ ζῶά του, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς σήμερον δὲν γίνεται ποδῶς λόγος περὶ αὐτοῦ, οὔτε περὶ τῶν κτηνῶν του. Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ καὶ ὁ Τσόνε Μάρκωφ, ὡσάυτως καὶ ὁ Γκόγκο Γκραγκούς

διότι ἐφονεύσατε τὰ δύο τέκνα του. Παύσατε τὸ ἀσεβὲς σας παιγνίδιον, κ. Στ. Νικόλῳφ, διότι δὲν θὰ γείνη ἀνάγκη νὰ μεταβῶσι πολλοὶ παρὰ τῷ Ἀντῶν Κιουσέτο. —Τελευταία παρατήρησις. Ὁ κ. Στ. Νικόλῳφ ἀποκαλεῖ τὸν Τσερνοπέεφ «κακοῦργον». Ὁ Τσερνοπέεφ εἶνε πρόην ὑπαξιωματικὸς, ὁ δὲ κ. Νικόλῳφ ἀντισυνταγματάρχης. Ἐχει καλῶς. Προτείνομεν δημοσιογραφικὴν ἐξέτασιν, ἥτις ἐπὶ τῇ βάσει ἐπιστολῶν ἰδιοχείρων τοῦ Τσερνοπέεφ καὶ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Στ. Νικόλῳφ, νὰ δικάσῃ

καὶ ἀποφανθῇ τίς τῶν δύο διακρίνεται ἐπὶ μορφώσει καὶ ἐντιμότητι».

Ἐκ τῆς ἡμερισμῶς ἐφημερίδος «Βετσέρνα Πόστα» (ἐκδόσις Ράδεφ), τῆς 16 Δεκεμβρίου 1907.

Τὰ ἐλατήρια τοῦ Σανδάνσκου ἦσαν καθαρῶς ληστρικά. Καθ' ἡσπασαν τὴν Μακεδονίαν εἶχε γίνῃ εἶδος βρασιλέως τῶν δασῶν. Εἰδέπραττε φόρους παρὰ τοῦ λαοῦ, ἐξέδιδεν ἀποφάσεις καὶ διαζύγια, διώριζε δημάρχους τῶν χωρίων. Διὰ τρομοκρατίας, ἦν ἀδυνατεῖ τις νὰ φαντασθῇ, ὑπέταξεν εἰς ἑαυτὸν τὸν λαὸν ἀπιστεύτως. Τοὺς χωρικοὺς, ὅσοι τούτων δὲν ἐξετέλουν τὰς διαταγὰς του ἐγκαίρως, κατεδίκαζεν εἰς θάνατον καὶ, ἀφοῦ ἔδενε τὰς χεῖράς των, ἀπεκεφάλιζεν αὐτοὺς ὁ ἴδιος. Ἐν τινὶ ἐκθέσει αὐτοῦ πρὸς τὴν γαλλικὴν Κυβέρνησιν, ὁ συνταγματάρχης Βερράν, διοικητὴς τῶν γάλλων ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς ἐν Μακεδονίᾳ, ἀριθμεῖ τοὺς ὑπὸ τοῦ Σανδάνσκου ΦΟΝΕΥΘΕΝΤΑΣ εἰς 500».

Ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Μίρ» τῆς 20 Δεκεμβρίου 1907.

» Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Σόφιας διὰ διαταγῆς αὐτοῦ κατηγορεῖ τὸν Σανδάνσκον καὶ τοὺς συνεργάτας αὐτοῦ καὶ ἐπὶ ἄλλοις κακουργήμασι διαπραχθεῖσιν ἐνταῦθα τε καὶ ἐν Μακεδονίᾳ πρὸ τοῦ φόνου τοῦ Γκαρβάνωφ καὶ Σαράφωφ· ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζεν ὅτι γε, δὲν ἐγνώριζον οἱ ὑπουργοὶ τῆς Ἡγεμονίας, ὅτι ὁ Σανδάνσκος καὶ ὁπαδοὶ αὐτοῦ περιήρχοντο ἀνὰ τὴν πόλιν τῆς Σόφιας ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀστυνομῶν καὶ τῶν ἀστυφυλάκων; Διατί δὲν συνέλαβον αὐτοὺς τότε; Τῇ 21 Νοεμβρίου, ἐν τῷ ἐνταῦθα ἐφετερίῳ, ἐθεωρήθη ποινικὴ τις ὑπόθεσις, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀνεκρίθησαν ὡς μέτρυρες ὁ ἐφεδρὸς στρατηγὸς Τσόντσεφ, ὁ συνταγματάρχης Νικόλωφ καὶ οἱ πρῶν ἀστυνομοὶ Μαρίνωφ καὶ Μίτοβιτς. Ἐν ταῖς καταθέσεσιν αὐτῶν, σχεδὸν ὁμοφώνως, ἐμχρτύρησαν ὅτι ὁ Σανδάνσκος περιήρχετο ἀνὰ τὴν πόλιν Σόφιας μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ φόνου καὶ ὅτι ἡ ἀστονομία ἐγνώριζε περὶ τῆς διαμονῆς του.

» Ἀλλ' ἡ ὁμολογία τῶν κυβερνητικῶν ὀργάνων, ὅτι ἐκ τῆς πόλεως Ραδομήρ καὶ ἐκεῖθεν ἅπαν τὸ τμήμα, μέχρι τῶν τουρκικῶν συνόρων, ἦτο ἀνεξάρτητον βασιλείον τοῦ Σανδάνσκου, ὅτι οἱ ἑπαρχοὶ, οἱ ἀστυ-

νόμοι, οἱ τηλεγραφο-ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι ἦσαν ἰδιοὶ τοῦ ἀνθρώπου; Ὁ Ἡγούμενος τῆς μονῆς Ρίλας, ὅστις ἤχθη ἐνταῦθα ἐνώπιον τοῦ εἰδικοῦ ἀνακριτοῦ ἵνα εἴπῃ τί γνωρίζει περὶ τοῦ Σανδάνσκου, ὁμολόγησεν ὅτι κατὰ πᾶν ἔτος ἡ Μονὴ τῆς Ρίλας ἐχορήγει, ἐν εἴδει καταναγκαστικῆς εἰσφορᾶς, τροφὴν καὶ ἄλλα εἶδη ἀξίας 20—30 χιλιάδων φράγκων. Εἶνε δυνατόν νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ Ἡγούμενος δὲν κατήγγειλε τοῦτο εἰς τὴν προϋσταμένην αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν, εἰς τὴν ἀστυνομίαν, εἰς τοὺς ὑπουργοὺς. οἵτινες ἐπεσκέπτοντο τὴν Μονὴν τῆς Ρίλας; Ὁ Ἡγούμενος δὲν ἠδύνατο νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς λ)σμούς του, ἐὰν δὲν ἐδήλου περὶ τῆς ἐτησίως καταναγκαστικῆς εἰσφορᾶς, εἰς ἣν ὑπεβάλλετο. Οὐδεὶς ἐχέφρων θὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Σανδάνσκος καὶ οἱ ὁπαδοὶ του ἐγένοντο λησταὶ μετὰ τὸν φόνον τοῦ Γκαρβάνωφ καὶ Σαράφωφ· διότι, κατὰ τὴν πιστοποίησιν αὐτῶν τῶν κυβερνητικῶν ἐφημερίδων, οὗτοι ἐφόνευσαν ἐν Μακεδονίᾳ 200—300 Βουλγάρους καὶ ἐλλήστευσαν ἄπειρον ἀριθμὸν ὁμογενῶν. Ἐν τῷ φόνῳ τοῦ Γκαρβάνωφ καὶ Σαράφωφ δύναται νὰ ὑπάρχῃ πολιτικὴ τις, προσωπικόν τι μῖσος· ἀλλὰ τί ἄλλο, ἐκτὸς τῆς ληστείας, δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ διαρπαγῇ τῶν Μοναστηρίων, ἐν τῷ φόνῳ γυναικῶν, ἀνδρῶν καὶ δὴ καὶ παιδῶν; Ὅποια μείζων ληστεία ταύτης τοῦ νὰ συλλάβῃς δηλονότι ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως Τ. Πάχρητςκηίου τὸ παιδίον ἐνός πολίτου, ἐν χώρᾳ ἐλευθέρᾳ, καὶ νὰ κρύψῃς αὐτὸ ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ λάβῃς λύτρα; Ἡ δὲ Κυβέρνησις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ γνωρίσῃ διὰ ὅλας αὐτὰς τὰς ἀποκαλυφθείσας ἤδη ληστρικὰς πράξεις. Αἱ πράξεις αὐτῆς ὑπῆρξαν φοβερώτεραι, ἀνθρωπικώτεραι καὶ μᾶλλον ἄξια ἀποστροφῆς, ἀφ' ὅσων ὁ ποταπὸς καὶ τραγικὸς φόνος τοῦ Γκαρβάνωφ καὶ Σαράφωφ. Διατί ἡ Κυβέρνησις ἐκρύπτετο τότε; Καὶ τίς δύναται νὰ τὴν πιστεύσῃ σήμερον ὅτι αὕτη εἰλικρινῶς καταζητεῖ τοὺς κακούργους, οὓς ἐπὶ σειρὰν ἔτων ἠνείχετο, ὑπεστήριζε, καὶ δὴ, διευκόλυνεν αὐτοὺς ἴσως»;

ΠΡΟΙΚΟΣΥΜΦΩΝΟΝ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

ὑπὸ

Μανουὴλ Πλανούδη τοῦ νοταρίου

(1454)

Τοῦτο εὔρον ἐν τοῖς ἐνταῦθα πλουσιωτάτοις Ἀρχείοις τοῦ Κράτους, ὅπου ἐπιμελῶς φυλάσσονται καὶ πλεῖστα ἄλλα σύγχρονα καὶ ἀρχαιότερα, ἅτινα δυστυχῶς μέχρι σήμερον μένουσιν ἄγνωστα τοῖς ἡμετέροις καὶ ἰδίᾳ τοῖς καταγινομένοις εἰς τὸ περὶ γλώσσης ζήτημα. Διαθῆκαι οὐκ ὀλίγαι καὶ ποικίλα πατριαρχ. ἔγγραφα, ἀνταλλαγέντα μεταξὺ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Βενετικῆς Δημοκρατίας μέχρι τῆς πτώσεως αὐτῆς (1797) καὶ συμπληροῦντα τὴν ἄγνωστον εἰσέτι ἱστορίαν αὐτοῦ, εὑρῶνται ἀκόμη ἀνέκδοτα ἐν ταῖς ὀγκώδεσι θήκαις τῶν εἰρημένων Ἀρχείων, πλὴν τῶν ἐν ὀκτὼ μεγάλοις τόμοις ἐκδοθέντων (1870—8) ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς μασαιωνολόγου κ. Κ. Σάθα, ἀλλὰ διακοπέντων ἀτυχῶς μετὰ ταῦτα.

Ἐπίσης μεγάλης σπουδαιότητος θεωροῦνται τὰ ἐν τοῖς αὐτοῖς Ἀρχείοις φυλασσόμενα καὶ ἰδιαίτερον τμημα ἀποτελοῦντα ἀπειράριθμα διαφόρου ὕλης ἔγγραφα τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπροσώπων τῆς Βενετικῆς Δημοκρατίας (Baili), ὡς βεβαιοῦντα τὰς ἐπισήμους σχέσεις αὐτῆς μετὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τῆς σεβαστῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἥς πλεῖστα ὅσα ὑψηλὰ πρωτότυπα φερμάνια διασώζονται ἐν αὐτοῖς. Τὰ πλεῖστα τῶν ἐπισήμων τούτων ἔγγράφων εἶναι γεγραμμένα κρυπτογραφικῶς· ἀλλὰ νῦν εὐκόλως ἀναγινώσκονται διὰ τῆς κρυπτογραφικῆς λεγομένης μεθόδου, δι' ἧς οὐκ ὀλίγα τούτων μετεφράσθησαν ἰταλιστὶ πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐρευνητῶν.

Ἀδικεῖται λοιπὸν μεγάλως ἡ καθόλου ἱστορία, πολιτικὴ τε καὶ ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἰδίᾳ ἡ ἀπὸ τοῦ 1500—1797 ἄγνωστος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. ἐκ τῆς μὴ μέχρι τοῦδε καταλλήλου χρησιμοποίησεως καὶ ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης τοῦ ἀνεκμεταλλεύτου ἐπὶ ἐνετικοῦ τούτου μεταλλείου, ὃ ἀνάγκη ὑφ' ἡμῶν τῶν δικαιομένων νὰ ἐκμεταλλευθῇ, πρὶν ἢ ἐπωφεληθῶσι τούτου οἱ εὐρωπαῖοι, καὶ μάλιστα τὸ ταχύτερον, οὐχὶ δὲ κατόπιν ὁπότε πᾶσα ἡμῶν προσπάθεια ἔσται ἀνωφελής, εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο, πυρκαϊὰ τις διὰ παντὸς ἐξαλείψῃ τὸν θησαυρὸν τούτον.

Πρὸς τοῦτο οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτεῖται, εἰμὴ θέλησις καὶ ἐπιμέλεια καὶ, τὸ κυριώτερον ὅλων, ὑλικὴ ἀρωγὴ καὶ ὑποστήριξις, τοῦθ' ὅπερ ἀπὸ καρδίας εὐχομαι.

Τὸ κείμενον τοῦ εἰρημένου προικοσυμφώνου ἔχει οὕτω:

«Ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀμήν. Τῷ¹ ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἔτει² χιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ πεντηκοστῷ³ τετάρτῳ (1454), κυριεύοντος⁴ ἐν τῇ πόλει καὶ νήσῳ τῶν Κορυφῶν τοῦ γαλινοτάτου⁵ καὶ ὑψηλοτάτου⁶ Κουμουνίου τῆς Βενετίας, καὶ τὰ ἐξῆς, μὲν ἱανουαρίῳ, ἡμέρα αὐτοῦ, καὶ τῆς ἰνδικτιῶνος δευτέρας, ἐντὸς ὁσπιτίου⁷ Κουραμάρου τοῦ Μπέρια, ὅπερ κατοικεῖ⁸ τὴν σήμερον εἰς τὸ ἐξώφυλον⁹ Κορυφῶν εἰς τὸ Τραγοχώρι, καὶ Κωνσταντίνος υἱὸς Κουραμάρου τοῦ Μπέρια ἀπὸ Κορυφῶν δι' ἀνδρὸς αὐτοῦ ἀπὸ ἐτέρου μέρους, τὰ ρηθέντα δύο μέρη ὁμολόγησαν¹⁰ ὅτι ἡσπάσθησαν ἀμφῶς ἐνεκα ἀρραβωνιστιγαμικοῦ¹¹ συναλλάγματος, ὅπως ὁ ρηθεὶς Κωνσταντίνος ὁφείλῃ ἔστω νόμιμος ἀνὴρ τῆς Ρόδου ἀπὸ τῆς σήμερον καὶ ἔμπρος, καθὼς κελεύει¹² ἡ ἀγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία· ὡσαύτως καὶ ἡ ρηθεῖσα¹³ Ρόδο ὑπεσχέθη¹⁴ ὁ πατὴρ αὐτῆς ὁ ἀναγεγραμμένος κύρ Στράτος τοῦ ἔστω νόμιμη συμβία τοῦ ρηθέντος Κωνσταντίνου ἀπὸ τὴν σήμερον καὶ ἔμπροσθεν, καθὼς κελεύει ἡ ἀγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία καὶ παρευθὺς¹⁵ ὄρκος ἐγένετο μέσῳθεν αὐτῶν καὶ χεῖρας ἔδωσαν ἔμπροσθεν ἡμῶν· ὁ δὲ ρηθεὶς κύρ Στράτος ὁ κληρονόμος ἔταξεν καὶ ὑπεσχέθη τοῦ δῶσαι καὶ παραδῶσαι τὰ κάτωθεν γεγραμμένα πράγματα πρὸς τὸν εἰρημένον γαμβρὸν αὐτοῦ Κωνσταντίνον δι' ἀνδρὸς τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Ρόδου, γενομένου τοῦ τιμίου γάμου εἰς ἡμέρας ὀκτὼ τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ταῦτα. Ἐν πρώτοις ματαράτζιν ἓναν καινούριον¹⁶ μὲ τὸ μαλὲν, προσκεφαλαδίαν¹⁷ μίαν καινούριαν μὲ φτερὸν, μαξιλάρια δύο μὲ τὸ φτερὸν, τὰ δύο μὲ κόκκινα¹⁸ μετάξια καθάρια¹⁹ ταρταρίσικα²⁰, καὶ τὰ ἕτερα δύο

1) χ. τό. 2) χ. ἔτους. 3) χ. πεντηκοστῷ.

4) χ. κυριεύοντος. 5) χ. γαλινοτάτου.

6) χ. ὑψηλοτάτου. 7) χ. ὁσπητίου. 8) χ. καταικῆ.

9) χ. ἐξώφυλον. 10) χ. ὁμολόγησαν.

11) χ. ἀρραβωνιστιγαμικοῦ. 12) χ. κελεύει.

13) χ. ρηθεῖσα. 14) χ. ὑποσχέθη. 15) χ. παρευθὺς.

16) χ. καινούριον. 17) χ. προσκεφαλαδίαν.

18) χ. κόκκινα. 19) χ. καθάρια. 20) χ. ταρταρίσικα.

ἄσπρα ἀνοικτὰ²¹, σεντόνια δύο καινούρια, ἐφά-
πλωμα²² ἓνα κρητικὸν δουκάτων πέντε, ἀκόμη
ἕτερον ἐφάπλωμα γερανοκόκκινον, κουρτίαν
μίαν ἀσηκωτὴν²³ καινούριαν. μαντίλι²⁴ ἓνα κρη-
τικὸν ὑπερπύρων τριῶν²⁵, ἐμπόλιες πέντε, ἡ
μία κεντητὴ²⁶ καὶ ἡ ἕτερες ἄσπρες, μαγνάδιν
ἓνα καινούριον, σκέπην μίαν καινούριαν, ροῦχον
ἓνα ὑπερπύρων πεντήκοντα²⁷, καὶ ἕτερον ροῦ-
χον ὅπου φορεῖ κόκκινον μὲ κουμπιὰ βενέτικα
σαράντα, κοῦπες δύο ἡ μία ἀσηκωτὴ ἀργυρα-
διάχρυσον ὀγκίες 6, καὶ ἡ ἑτέρα ἀργυρῇ ἄσπρη
ὀγκίες 6, κουτάλια δύο ἀργυρᾶ, δακτυλίδια²⁸
δύο χρυσᾶ, ζωνάρι²⁹ ἓνα μὲ τὸ ἀσήμι³⁰ δουκά-
των τριῶν, σκολαρίκια³¹ χρυσᾶ μὲ τὸ μαργαρι-
τάρη³² ζυγὴν³³ μίαν, κομποθυλείαν³⁴ μίαν χρυ-
σῇ, μαχερόπουλα ἀργυραδιάχρυσᾶ, τὰ ὅποια
ἐξήγαζαν³⁵ δουκάτα χρυσᾶ τρία, ταῦλα μίαν κυ-
παρισσένια³⁶, μεσάλιν ἓναν, καὶ χειρομάνδηλα³⁷
δύο, σταγώνια 12, καὶ σαλιτζέρια 12, σταγῶνες
δύο, κακάβιν ἓναν ὑπερπύρων τριῶν, τιγάνι ἓνα,
ἀρκλὴν ἓναν καινούριον δουκάτου ἐνὸς, καὶ εἰς
δευτερικὸν δουκάτα χρυσᾶ ἐξήκοντα, ἀκόμη καὶ
ταῦλας ἑκατὸν ταλπέδινες ἀπὸ τὰς δεύτερες, καὶ
τὴν εἰχὴν τῶν ἀγαθῶν χριστιανῶν. Καὶ οὕτως
ὑπεσχέθησαν τὰ προρρηθέντα δύο μέρη τοῦ κρα-
τεῖν, φυλάττειν καὶ στέργειν τὴν παρούσαν σύμ-
βασιν εἰς ποιητὴς³⁸ καὶ ὑποποιητὴς τῆς ἀλληλε-
γγυότητος³⁹ ὑπερπύρων διακοσίων τὴν μὲν ἡμι-
σὺ⁴⁰ τῆς τοιαύτης ποιητὴς ζημιούσθω πρὸς τὴν
δουκικὴν καὶ αὐθεντικὴν ἡμῶν Κόρτην. Διὰ γὰρ
πληροφορίαν καὶ ἀσφάλειαν αὐτῶν ἐγένετο τὸ πα-
ρὸν νομικατὸν ἐγγράφον κατενώπιον⁴¹ κύρ Γεωρ-
γίου Ὁλεδινιώτου, Γεωργίου Ὁλάσδανου, καὶ
Στεφάνου Ὁκαστοριανοῦ, μαρτύρων ἀπὸ Κορυ-
φῶν καὶ ἐμοῦ νοταρίου Μανουὴλ τοῦ Πλανού-
δου, δουκικῇ προστάξει⁴² Νοτάριος πόλεως καὶ
νήσου Κορυφῶν τῷ ἐμῷ σύννηθες σημείῳ σημειω-
θὲν, ἐπικυρωθέντι καὶ δοθέντι ἐν μὲν, ἡμέρα

καὶ τῆς ἰνδικτιῶνος τῆς προγραφῆς, ἐπὶ ἔτους
ἀπὸ κτίσεως κόσμου 6961.

Ὁ τῆς πόλεως τῶν Κορυφῶν καὶ τῆς ὅλης νή-
σου νοτάριος Μανουὴλ Πλανούδης⁴³, ὁ καὶ ἀνω-
θι, τὸ παρὸν ἐγγράφον κατὰ τὸ σύννηθες κάτω-
θεν πρὸς ὑποκύρωσιν ὑπέγραψα⁴⁴.

Ἀρχιμ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

προϊστάμενος τῆς ἐν Βενετίᾳ ἑλλην. κοινότητος.

43) Τὸ ἐγγράφον τοῦτο εἶναι σπουδαιότατον διὰ τὸ ὄνομα
τοῦ συμβολαιογράφου Μανουὴλ Πλανούδου, ὁμωνύμου τοῦ γνω-
στοῦ καὶ πολυμαθοῦς Μαξίμου τοῦ Πλανούδου. ὅστις πιθανῶς
ἐν τοῖς κοσμοῖς ἔφερε τὸ αὐτὸ ὄνομα Μανουήλ. Οὐδὲν δ'
ἄπορον ὅτι οἱ Πλανούδαι, ὧν ἀγνοοῦμεν τὴν πατρίδα, ἦσαν
κερκυραῖοι.

44) Τὸ πρωτότυπον τοῦ προικοσυμφώνου τούτου εἶναι γε-
γραμμένον ἐπὶ μεμβράνης. (Archivio dello Stato di Vene-
zia. Documenti. Greci lettere commerciali e privati).
ἀλλὰ τὸ ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἔτος 6961 ἀντιστοιχεῖ πρὸς
τὸ 1453.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Χρῆστος Βασιλεῖου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθω-
μανός, τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως (Κοντοσκαλίου),
νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως
τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8 εὐρωπαϊστὶ π. μ.
μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώ-
της δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε ἀν-
τιπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸ
τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγό-
μενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Βασιλικῆς Χρήστου, τὸ γένος
Γεωργίου Γεωργιάδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὁθω-
μανῆς, κατοικοῦ Κοντοσκαλίου Κων)πόλεως (ἐνορίας Ἀγίας
Κυριακῆς) τὰ γυναικεῖα μετερχομένης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως
ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγῇ δικασθῆσεται ἐρήμην
αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν
διὰ τῶν ἐν Κων)πόλει ἐκδομένων φύλλων Ἀ' Ἐκκλησιαστικῆς
Ἀληθείας καὶ Ἀ' Πρωίας

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 12 δεκεμβρίου 1907

Ὁ προεδρεύων

3

+ Ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ὁ Α' γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

Οὐδὲν φύλλον τῆς Ἀ' Ἐκκλησιαστικῆς
Ἀληθείας ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δω-
ρεάν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 60 παράδων διὰ
τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 80 παράδων διὰ τὸ
δωδεκασέλιδον τεῦχος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

- 21) χ. ἀνικτὰ. 22) χ. ὑφάπλωμα. 23) χ. ἀσηκωτή.
24) χ. μαντήλη. 25) χ. τριῶν. 26) χ. κεντητή.
27) χ. πεντήκοντα. 28) χ. δακτυλίδια. 29) χ. ζωνάρι.
30) χ. ἀσήμη. 31) χ. σκολαρίκια.
32) χ. μαργαριτάρη. 33) χ. ζυγὴν.
34) χ. κομποθηλείαν. 35) χ. ἐξήγαζαν.
36) χ. κηπαρισσένια. 37) χ. χειρομάνδηλα.
38) χ. ποιητὴς. 39) χ. ἀλληλεγγυότητος. 40) χ. ἡμισί.
41) χ. κατενώπιον. 42) χ. προστάξει.

1948

Τ.ΙΙΙ. 726926